

הורים טובים

מאת דניאל בוצר. פרויקט המחזאים 11

דראפט 2

הדמויות:

רועי- בן 30, עובד גן חיות

אבנר- אבא של רועי- עורך דין

מאירה- אימא של רועי- בעלת בוטיק

דירת חדר מבולגנת בשכונת פלורנטין בתל אביב. השעה היא 21:00. רועי בן 30 יושב בדירה. מקשיב למוזיקה ומעשן ג'וינט. הוא משחק בפלייסטיישן ונראה מאוד מרוכז במשך. צלצל באינטרקום. רועי מתעלם. צלצל נוסף ארוך יותר. רועי שמרוכז במשחק לא מתייחס. כעבור זמן קצר יש צלצל בטלפון שלו. הוא מציץ במסך.

רועי: אוי נו...כוס אוכתק עכשיו. {עוצר את המשחק ועונה} היי אימא, מה קורה?...סתם בבית עובד...איפה?...פה למטה?, עכשיו?...אני לא זוכר שאמרתם לי שאתם באים...ספונטני?...לא לא מפריעים...בואו תעלו. בטח, אני פותח. {מנתק את השיחה} שיט, שיט, שיט, שיט, שיט, שיט, שיט. טוב, נוהל חרום. מה הנוהל חרום? אה. {רועי רץ להביא מאוורר ומפעיל אותו, הוא אוסף את הבגדים שמפוזרים ודוחף מתחת לספה. הוא מרוקן את המאפרה גם בתחת לספה. הוא מנסה לאסוף את כל השקיות חטיפים ושאר דברי מזונה ולהחביא אותם במקומות שפנויים. את כל זה הוא עושה במהירות בזק. הוא שולף מהר סטילה ומטפטף לעיניו. דפיקה בדלת} רק רגע. {הוא שולף 3 מסטיקים מהתיק ולועס בלחץ ומשפריץ על עצמו מלא דאודורנט. לוקח נשימה עמוקה. בא לפתוח את הדלת. מבחין כי הוא לא מסודר עם הבגדים. מסדר. עוד נשימה עמוקה ופותח} היי... {לדירה נכנסת מאירה ואבנר. ההורים של רועי. הם נראים כמו זוג טיפוסי בני מעמד הביניים. הם לבושים בגדי ספורט ונכנסים עם בקבוקי מים של ספורטאים לדירה של רועי. הם מסתכלים בדממה מסביב. רועי גם לא אומר כולם. פאזה}

אבנר: תפסנו אותך באמצע אה?

רועי: מה?

מאירה: באמצע מה?

אבנר: לא חשוב מאירה.

מאירה: באמצע מה רועי?

רועי: שום דבר אימא. סתם הוא אומר.

אבנר: מרגיש לי שתפסנו אותך באמצע.

רועי: לא תפסתם אותי באמצע כלום אבא.

אבנר: הכול טוב. כולם עושים את זה.

מאירה: אוננת עכשיו?

רועי: לא אוננתי אימא. נו באמת.

אבנר: אתה לא צריך להתבייש מאיתנו, איך אתה חושב באת לעולם

מאירה: הוא לא בא לעולם מאוננות אבנר.

אבנר: לא התכוונתי שהוא בא מאוננות.

רועי: אפשר בבקשה להפסיק לדבר על זה? לא אוננתי בסדר?

מאירה: אבל למה אבא חושב שאוננת?

רועי: לא יודע, אימא, למה אבא חושב שאוננתי. מה זה משנה מה אבא

חושב... למה אתם לבושים ככה?

אבנר: עשינו צעדה אלייך, זמן איכות ביחד.

מאירה: וגם בריא. {פאוזה}

רועי: רוצים לשתות משהו?

מאירה ואבנר: לא, תודה. יש לנו מים. {מראים לו את הבקבוקים. פותחים

ושותים}

רועי: טוב, אין לי משהו לאכול פה..

אבנר: לא ציפינו.

רועי: אפשר להזמין משהו!

מאירה: אתה רוצה להזמין לך משהו? אבא ישיר לך כסף?

רועי: לא. חשבתי אולי אתם רעבים.

מאירה: אנחנו לא רעבים.

רועי: שבו, למה אתם עומדים?

אבנר: באנו לדבר אתך על משהו.

מאירה: זה בסדר, נכון?

רועי: נראה לי. **{יושבים על הספה. רועי הולך להביא שרפרף ויושב**

מולם} מה אתם כאלה רציניים?

מאירה: תראה, זה לא קל לנו לדבר על זה אבל חשוב לנו שתבין אותנו...

אבנר: אנחנו לא יכולים להחזיק את זה יותר, אתה מבין?

רועי: מה קרה?

מאירה: אני בטוחה שאם תוכל להקשיב לנו אתה תסכים אתנו.

רועי: עשיתי משהו לא בסדר? **{מאירה בוכה. אבנר מנחם אותה}**.

אבנר: רגשנית אימא שלך. זה לא קל לה, אתה יודע.

רועי: מה לא קל לה?

אבנר: אני רוצה לשאול אותך כמה דברים בסדר?

רועי: בטח.

אבנר: בן כמה אתה?

רועי: אתה לא יודע בן כמה אני?

אבנר: פשוט תענה בסדר? אני מנסה לצייר לך תמונה!

מאירה: אל תרגיז את אבא שלך. הוא מנסה לצייר לך תמונה.

רועי: שלושים, אני בן שלושים.

אבנר: יופי, תודה. במה אתה עובד?

רועי: בגן חיות.

מאירה: אתה אוסף את הצואה של הג'ירפות רועיקי.

רועי: זה עדיין עובד גן החיות.

מאירה: עובד קבלן.

אבנר: לא משנה, זאת לא הנקודה.

רועי: אז מה הנקודה?

אבנר: רגע. סבלנות. מה למדת באוניברסיטה?

רועי: מנהל עסקים.

אבנר: האם יש לך תואר במנהל עסקים?

רועי: לא. אתם יודעים שלא סיימתי את התואר.

אבנר: תאמין לי שאנחנו יודעים

מאירה: שלושים אלף שקל שהלכו לפח.

אבנר: היית יכול להתחתן בכסף הזה וזה בדיוק מה שמוביל אותי לשאלה

הבאה. האם אתה נשוי?

רועי: לא.

אבנר: בזוגיות?

רועי: לא כרגע. הייתה לי חברה עד לפני שנה.

מאירה: אהבתי את נעמה.

אבנר: גם אני.

רועי: טוב יופי, אבל אנחנו לא ביחד יותר.

מאירה: כי בגדת בה.

אבנר: איך עשית את זה?

רועי: קרה, בסדר? אם היה לי טוב איתה כנראה שלא הייתי בוגד.

אבנר: אתה לא יודע לדחות סיפוקים רועי. זה לא קרה. אתה הרסת את זה. כמו כל דבר אחר.

רועי: מה?

מאירה: הבעיה איתך זה שאתה לא יודע מה טוב לך. כלום אתה לא מעריך.

רועי: בשביל זה באתם? לחנך אותי?

אבנר: אנחנו לא מטומטמים. אנחנו יודעים שאין מה לחנך בגיל שלושים ובדיוק בגלל זה אנחנו מדברים איתך עכשיו. אתה כבר מבין לאן אנחנו חותרים?

רועי: לא.

אבנר: אתה באמת לא מבין?

רועי: לא.

אבנר: אם היינו מספרים לך על מישהו בן שלושים, בלי תואר, שעובד בגן החיות

מאירה: עובד קבלן.

אבנר: גר בדירת חדר בפלורנטין, בלי זוגיות, בלי כיוון בחיים, שהורס כל דבר טוב שיש לו בידיים....מה היית חושב על הבן אדם הזה?

רועי: לא יודע. תלוי בבן אדם.

מאירה: לא היית חושב שהוא כישלון?

רועי: כישלון? לא... ממש לא. למה אני כישלון? **{פאזה}** תענו לי. אני כישלון? **{פאזה}** אני מתנדב בגרין פיס, אני מטפל באחת החיות הנפלאות בעולם. אני מקיים את עצמי לבד. אני לא נטל על החברה או משהו כזה. יש לי חברים...

אבנר: כן, ראינו את החברים שלך..

רועי: למה החברים שלכם יותר טובים? מה...אתם אשכרה מרגישים שאני כישלון?

מאירה: זה לא עניין של רגש. זה עובדות.

אבנר: לא לזה פיללנו. אתה יכול להבין את זה.

מאירה: 30 שנה אנחנו משקיעים בך. אתה יודע כמה כסף זמן השקענו בך? אתה בכל מסוגל לדמיין?

רועי: כמו שכל הורה משקיע בילד שלו?

אבנר: 3 שנים גן שילמנו עליך, שתים עשרה שנות לימוד.

מאירה: חוגים וקייטנות.

אבנר: טיול אחרי צבא, כמה עלה?

מאירה: עשרים וחמש אלף שקל.

אבנר: טיולים באירופה

מאירה: מוזיאונים.

אבנר: את התואר המחורבן הזה שלא סיימת. סתם כסף לפח. כאילו כסף גדל על העצים.

מאירה: עבדנו קשה בשביל הכסף הזה.

אבנר: אבל למה שאתה תבין. מתי אתה בחיים המפונקים שלך עבדת קשה.

מאירה: אל תתעצבן.

אבנר: אני לא מתעצבן

מאירה: תשתה מים.

אבנר: איפה המים?

רועי: רוצה מים?

מאירה ואבנר: לא!

מאירה: הנה המים שלך **{נותנת לאבנר את הבקבוק מים. אבנר לוקח**

ושותה}

מאירה: שלא נדבר על כל האהבה שהייתי צריכה להעניק כמו שסיוון שברה לך את הלב ובכית שבוע בחדר.

אבנר: או שבכית לי בטירונות שקשה לך. אתה יודע איך התביישתי.

מאירה: או ביום הולדת שש עשרה שלך שזרקו אותך שיכור על יד הדלת
והייתי צריכה, באמצע הלילה, לשקוף אותך ולהלביש אותך ולהחזיק לך את
הראש מעל האסלה...

רועי: אז מה אתם רוצים?

אבנר: לא רוצים ממך יותר כלום. **{לוקח עוד שלוק של מים}** תגיד לי, מה
אתה חושב שיצא ממך כבר בחיים האלה? משהו מוצלח?

רועי: כן, יכול להיות, למה לא?

מאירה: כמו מה?

רועי: אולי אני אתקדם בגן חיות?

מאירה: מה? תנקה את החרא של הקרנפים?

רועי: מה? בגלל נעמה אתם ככה? אז בסדר, אני ונעמה נפרדנו אבל אתם
יודעים, תבוא אחרת..

אבנר: שלא תבוא.

מאירה: אף אחת לא תהיה יותר מנעמה.

אבנר: את הכי טוב שלך כבר הרסת. מפה זה רק ירד.

מאירה: עדיף שלא תתחתן כבר. בטח שאנחנו לא צריכים להוציא עוד כסף
על חתונה. ועוד עם הזונזונת הזאת.

רועי: איזו זונזונת?

אבנר: מי שלא תהיה. רק זונזונת תתחתן אתך ואז מי ישלם על החתונה?
ויותר מזה, עוד ייוולדו לכם ילדים כושלים שאנחנו נצטרך לכלכל כי אתה עם
המשכורת שבעת אלפים שקל שלך והזונזונת שלומדת ציור באיזה מקום

קיקיוני לא תוכלו לדאוג להם ואתה יודע מה רועי. לא בא לנו לשרוף את כל הכסף שלנו על הכישלונות הבאים שלך.

מאירה: העתידים לבוא. אנחנו עובדים קשה בשביל הכסף הזה והנה תיכף אנחנו כבר בגיל פרישה. רוצים ליהנות מהחיים ולבלות בכסף שאנחנו הרווחנו במקום לבזבז הכול עלייך סתם.

רועי: סתם?

אבנר: כן סתם. בשבילך מה אנחנו צריכים את זה. כי כולם ככה? חבל שאתה לא קצת יותר כמו סיגל.

מאירה: זאת בת. ככה צריכים להיות ילדים. רק בת 25 וכבר עם תואר, עושה התמחות בעריכת דין.

אבנר: מתחתנת השנה..

מאירה: ואיזה בעל מקסים.

אבנר: שעושה הרבה כסף. הרבה מאוד כסף. נותנת לנו שקט.

מאירה: כסף זה לא הכול בחיים

אבנר: לא אמרתי שכסף זה הכול בחיים. אבל אנשים מוצלחים, יש להם כסף.

מאירה: זה נכון.

אבנר: זה משגע אותי, אתה יודע. לפעמים אני שוכב במיטה בלילה ומנסה להבין איפה טעינו. איך מאותו מקום יצאו לנו שני ילדים כל כך שונים. אותו חינוך, אותה השקעה ובכל זאת שתי תוצאות שונות לחלוטין. בגלל זה אני בטוח שזה לא אשמתנו.

מאירה: זה לא יכול להיות אשמתנו.

אבנר: ולכן זאת יכולה להיות רק אשמתו של מישהו אחד.

רועי: אשמתי?

אבנר ומאירה: נכון.

מאירה: אנחנו נתנו לך את כל הכלים להצליח אבל אתה פשוט אכזבת אותנו פעם אחר פעם.

אבנר: לא משנה מה עשינו. כישלון.

מאירה: עובד קבלן.

אבנר: אז החלטנו שדי. לא עוד.

מאירה: זה שובר לנו את הלב אתה מבין? זה לא עושה למשפחה הזאת טוב.

רועי: סבבה. סבבה, אוקיי. הבהרתם את הנקודה. אני כישלון בסדר?

אבנר: לא, זה לא בסדר!

מאירה: אתה חושב שזה מה שאנחנו רצינו שיקרה? ממש לא.

רועי: אוקיי אבל זה המצב. יש לכם בן כישלון, יופי. יש לזה פואנטה לכל השיחה המרגשת הזאת או שאתם יכולים כבר לעוף לי מהבית? הבנתי. אני כישלון, אתם מתביישים בי אז בואו, עופו לי מהבית ולא נדבר יותר לעולם בסדר? תתנתקו ממני, תשכחו ממני, לא צריך ממכם יותר כלום. לכו, תמשיכו את החיים שלכם עם סיגל. תהיו משפחה מאושרת ומוצלחת ואני אמשך לחיות את החיים שלי. תודה על כל מה שהשקעתם עד עכשיו. מפה אני משחרר אתם. אני אסתדר לבד מפה והאלה טוב? מגניב? יופי, ביי!

אבנר: הלוואי שזה היה כזה פשוט.

מאירה: זה לא כל כך פשוט.

רועי: למה זה לא כל כך פשוט?

אבנר: אנחנו לא יכולים לחיות בידיעה שאתה חי ואנחנו לא עוזרים לך.

מאירה: בכל זאת אתה הבן שלנו. אנחנו חייבים לתמוך בילדים שלנו. אנחנו לא הורים רעים.

אבנר: אנחנו פשוט מציאותיים.

רועי: אז מה אתם רוצים? **{פאוזה}**

אבנר: תוציאי את זה. **{מאירה מוציאה בקבוקון קטן עם נוזל בפנים**

ומניחה על השולחן}

רועי: מה זה?

מאירה: זה בקבוקון.

רועי: אני רואה שזה בקבוקון.

אבנר: אנחנו רוצים שתשתה את הבקבוקון.

רועי: מה יש בבקבוקון?

אבנר: חומר הרדמה.

רועי: אתם רוצים שאני אשתה חומר הרדמה?

מאירה: זה חומר הרדמה מאוד חזק. זה ירדים אותך.

רועי: לכמה זמן?

אבנר: לתמיד!

רועי: אני לא שותה את זה.

מאירה: אל תהיה אנוכי.

רועי: לא רוצה להירדם לתמיד.

אבנר: אתה לא מסתכל על זה נכון.

מאירה: זה כמו הפלה.

אבנר: הפלה מאוחרת.

מאירה: זה הכול.

רועי: אתם לא יכולים להפיל אותי. אני לא עובר, אימא!

אבנר: למה לא בעצם? אנחנו רוצים לעצור את החיים האלה. אנחנו לא יכולים יותר.

מאירה: ניסינו כמה שיכולנו.

אבנר: אתה לא יכול להגיד שלא נתנו הזדמנות.

מאירה: נתנו הרבה יותר מידי. זאת הטעות היחידה שלנו. אם היינו רק יכולים לדעת עוד אז שתהיה כזה כישלון לא היינו ממשיכים עם זה עד עכשיו.

אבנר: לא ויתרנו עלייך עד עכשיו.

מאירה: עד כדי כך אנחנו הורים טובים.

אבנר: אבל לא עוד. לא עוד.

מאירה: אתה חייב להודות שזה לא מתפתח לכיוונים טובים. ככה אתה רוצה לחיות את כל החיים שלך? ככישלון גמור?

אבנר: לא אכפת לך על כל הכאב והבושה שאתה גורם למשפחה שלך? להורים שלך?

מאירה: ומה עם אחותך אה? תחשוב עליה רגע? יום אחד אני ואבא כבר לא נהיה פה. לא היינו רוצים להוריש לך חצי מהירושה.

אבנר: לא מגיע לך.

מאירה: לסיגל מגיע. אם אתה כועס עלינו בסדר אבל מה אחותך
אשמה? {בוכה. אבנר מנחם אותה} די, אני לא רוצה להיות עצובה כל
החיים.

רועי: אז אל תתנו לי מהירושה.

אבנר: כן? ואז מה יגידו כולם? שאנחנו הורים רעים? שעושים איפא ואיפא?

רועי: אבל זה מה שאתם עושים!

אבנר: אתה חוצפן אתה יודע? שלושים שנה של הזדמנויות נתנו לך. אפילו
פעם אחת לא נתת לנו נחת.

רועי: אז אתם הורגים אותי?

מאירה: חס וחלילה. אנחנו לא יכולים להרוג את הבן שלנו.

אבנר: אנחנו לא הורים כאלה.

מאירה: אנחנו עוזרים לך להבין את המצב ואתה תהרוג את עצמך.

רועי: אתם רוצים שאני אתאבד?

מאירה: זה כמו ללכת לישון

אבנר: כמו ספלינטר. זוכר את הספילטר?

רועי: הגולדן רטריבר שלנו?

אבנר: שהלכנו לוותר לנהרדים אותו?

רועי: כן.

מאירה: הוא לא סבל נכון?

רועי: הוא הקיא על הרצפה ואז קרס.

אבנר: הוא היה מטושטש. לא הרגיש כלום.

מאירה: גם אתה לא תרגיש כלום.

אבנר: כבר הסכמת אתנו שאתה כישלון נכון?

רועי: אבא?

אבנר: נכון?

רועי: כן. הסכמתי.

אבנר: אז אל תעשה את זה קשה יותר.

רועי: זה מה שאתם באמת רוצים?

אבנר: אתה יודע שהברגמנים עשו את זה לא מזמן עם הבן שלהם?

מאירה: נכון. הם הרדימו אותו.

רועי: הוא גסס מסרטן. הוא היה גמור. זאת הייתה המתת חסד.

אבנר: מה ההבדל?

רועי: מה ההבדל? מה ההבדל? {פאזזה} סבבה. אני אעשה את זה.

אבנר: יופי מותק. מתי?

רועי: אחרי שתלכו. בסדר. לכו, תזדיינו לי מהחיים.

מאירה: אל תהיה מצחיק. אנחנו לא יכולים ללכת.

רועי: למה לא, אה? יא חתיכת סדיסטים. מה? אתם רוצים לראות את הבן שלכם גוסס ומת? מה? אתם רוצים לראות שאני עושה את זה ולא משקר? אני

לא אברח, אני לא משקר. לכו ותנו לי לעשות את זה בשקט. לפחות את זה תנו לי לעשות.

אבנר: אנחנו צריכים להיות פה!

רועי: למה. למה אתם צריכים להיות פה?

אבנר: למקרה שתיכשל.

מאירה: אתה מבין. אם מסתכלים על העובדות, יש סיכוי לא קטן שתיכשל ואנחנו רוצים להיות שם בשביל בשבילך. לעזור לך בפעם האחרונה. כי כאלה הורים אנחנו.

אבנר: הורים טובים.

מאירה: זאת ההזדמנות שלך לעשות פעם אחת, דבר אחד כמו שצריך. זאת ההזדמנות שלך לתת לנו אחרי שלושים שנה נחת בפעם הראשונה.

אבנר: לדעת שלא טעינו לגמרי. שלפחות דבר אחד עשינו טוב. חוץ מסיגל. מאירה: תקבל את הבחירה הנכונה רועי.

רועי: **{פאזזה. רועי מוטרד ממחשבות. מנסה לפצח משהו בתוך הראש.**

נרגע מסערת הרגשות שלו. מוותר { אתם יודעים מה, אתם צודקים. אין טעם. מה הטעם בחיים אם המשפחה שלך חושבת שאתה כישלון. אני אשתה את זה.

מאירה: יופי.

רועי: **{ מרים את הבקבוקן ופותח אותו** { אבל ברשותכם אני רוצה להגיד לכם כמה מילים לפני. אפשר?

מאירה: **{ מסננת** { נו באמת!

אבנר: בטח.

מאירה: למי תספר אם לא להורים שלך.

רועי: אוקיי. הנה זה בא. אני יכול להבין למה אתם חושבים שאני כישלון. באמת שאני יכול להבין. אני לא מי שאתם הייתם מצפים שאהיה. אני לא סיגל. אני לא למדתי מקצוע מכובד והתחנתני נכון והגעתי לגדולות. את כל זה לא עשיתי. אבל תמיד הייתי בן אדם טוב. בן אדם נעים נכון?

אמירה: נכון.

אבנר: אף אחד לא אומר שאתה בן אדם רע. אתה פשוט כישלון. לא רע.

רועי: מעולם לא גנבתי, מעולם לא שיקרתי, מעולם לא פגעתי באף אחד...חוץ ממכם כמובן...חוץ ממכם. החטא היחידי שלי בעולם הזה הוא שאני לא עומד בסטנדרטים של משפחת פישמן. משפחת פישמן המהוללת. אבא עורך דין, אימא מנהלת בוטיק, בת יפה ומוצלחת ואני. אני שהורס את השם של משפחת פישמן... כל התחושת כישלון הזאת שאתם מרגישים... פאק איט, אתם יודעים מה, לכו תזדיינו..

אבנר: שמור על השפה, בן.

רועי: אני לא אשמור על השפה. אני אגיד מה בזין לי עכשיו בסדר? אלה המילים האחרונות שלי ואני אגיד אותם איך שבזין שלי להגיד אותם ואתם תשבו פה ותקשיבו הבנתם?

מאירה: לא נעים לי התוקפנות הזאת.

רועי: תתמודדי. בכל מקרה, לא זוכר מה רציתי להגיד כבר. חתכתם לי את חוט המחשבה.

אבנר: אמרת "בת יפה ומוצלחת ואני...אני שהורס את השם של משפחת פישמן. כל התחושת כישלון הזאת שאתם מרגישים..."

רועי: לא משנה כבר. עבר הרגע. **{פאזזה}**

מאירה: אז אתה שותה?

רועי: כן.

אבנר: בוא. שב פה אתנו. **{מפנים לו מקום על הספה בניהם}**

מאירה: כן. נחבק אותך. נתמוך בך.

אבנר: בדיוק כמו עם ספלינטר. **{רועי מתיישב בניהם}**

מאירה: כי כאלה הורים אנחנו!

אבנר: הורים טובים.

סוף